

Sygn. akt VII K 913/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Szczepańska

Protokolant: stażysta Dominika Majewska,

w obecności Prokuratora Prok. Rej. ,

po rozpoznaniu w dniach 21 lutego 2017r, 30 marca 2017r, 11 maja 2017

sprawy S. K. (1), urodz. (...) w B., syna Z. i E. z d. K.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 17 czerwca 2015 roku w O. w autobusie miejskim linii 24 działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w pobiciu R. F. (1) poprzez zadawanie mu uderzeń pięściami po głowie i całym ciele, i kopanie po całym ciele powodując u wymienionego obrażenia ciała w postaci zasinienia oka prawego z obrzękiem powłok i raną liniową prawego łuku brwiowego oraz ogólnych słuczeń i bolesności czym naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk,

- tj. o czyn z art. 158 § 1 kk;

II. w dniu 17 czerwca 2015 roku w O. na ulicy (...) w autobusie linii 24 poprzez uderzenie w kark oraz oplucie R. F. (2), a także kierowanie wobec wymienionego wyzwisk i słów uznawanych powszechnie za obelżywe publicznie znieważył oraz naruszył nietykalność cielesną R. F. (1),

- tj o czyn z art. 217 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. oskarżonego S. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia i za to z mocy art. 158 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego S. K. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia czynu uznaje za winnego tego że:

a) w dniu 17 czerwca 2015r. w O. na ulicy (...) w autobusie linii 24 znieważył publicznie R. F. (1) poprzez kierowanie wobec niego wyzwisk i słów powszechnie uznanych za obelżywe, a czyn jego wyczerpuje znamiona występku z art. 216 § 1 kk i za to z mocy art. 216 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

b) w dniu 17 czerwca 2015r. w O. na ulicy (...) w autobusie linii 24 naruszył nietykalność cielesną R. F. (1) poprzez uderzenie go w kark i oplucie, a czyn jego wyczerpuje znamiona występku z art. 217 § 1 kk i za to z mocy art. 217 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk w zw. 86 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu S. K. (1) w pkt. 1 i 2 kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce orzeka karę łączną w wymiarze 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. F. (1) kwoty 2000 zł. (dwóch tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

V. na podstawie art. 618 § 1 ust. 11 kpk w zw. z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 2 pkt. 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych wraz z należnym od tej kwoty podatkiem od towarów i usług w kwocie 135,24 złotych tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów wynagrodzenia za obronę skazanego wykonywaną z urzędu przed Sądem Rejonowym w Olsztynie w niniejszej sprawie

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt VII K 913/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2015 roku, około godziny 15:30, na przystanku przy dworcu PKP R. F. (1) wsiadł do autobusu komunikacji miejskiej linii 24, zajął miejsce siedzące w tylnej części autobusu i zajął się czytaniem. W pewnym momencie poczuł silne „klepnięcie w kark” i usłyszał żądanie otwarcia okna. W odpowiedzi na powyższe zachowania – jak ustalono S. R. F. powiedział mu, ażeby go „nie klepał”, po czym nadal czytał. W następstwie powyższego S. K. zaczął wyzywać go słowami wulgarnymi, zaś towarzyszące mu osoby, tj: K. M. (1), A. G. (1), M. W. i P. D. (1) słowami jak na karcie 4 artykułowały zapowiedź agresji fizycznej wobec R. F..

Z uwagi na powyższe działania wymienionych oraz niemożność dodzwonienia się na Policję R. F. (1) udał się do kierowcy, którego poprosił o zawiadomienie Policji, po czym zajął miejsce bezpośrednio za kierowcą. Autobus nadal jechał. Do R. F. dwukrotnie podchodziła jedna z wymienionych kobiet, twierdząc że nic się nie wydarzyło i domagając się aby nie wzywał Policji. Kiedy R. F. (1) odmówił, w pewnej chwili podszedł do niego S. K. (1), który zaczął go wyzywać słowami wulgarnymi - jak na karcie 4 akt sprawy. R. F. (1) wstał, po czym pomiędzy mężczyznami nastąpiła wymiana zdań, w czasie której S. K. (1) napluł wymienionemu w twarz i zaczął wymachiwać rękami twierdząc – słowami jak na karcie 4 akt sprawy- że go uderzy. W obawie przed atakiem R. F. (1) złapał S. K. za ramię i za szyję, i przewrócił go na podłogę, mając nadzieję że się uspokoi. Wówczas do zdarzenia włączyli się K. M. (1), A. G. (1), M. W. i P. D. (1), i wszyscy razem zaczęli zadawać R. F. uderzenia pięściami po głowie i całym ciele, i kopać po całym ciele. Drzwi autobusu były zablokowane. W pewnej chwili S. K. uderzył R. F. w okolice prawego łuku brwiowego. Opisywanymi działaniami sprawcy spowodowali u wymienionego obrażenia ciała w postaci zasinienia oka prawego z obrzękiem powłok i raną liniową prawego łuku brwiowego oraz ogólnych stłuczeń i bolesności. W konsekwencji R. F. został także narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk.

(dowód: zeznania świadków: R. F. k.166, 4, 10-11, 21-22, M. Z. k. 166v-167, 17, P. B. k. 167, 51, M. N. k. 167, 14-15, karta wypisowa ze szpitala k. 6, opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k.62)

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie nie przyznał się do dokonania zarzuconych mu przestępstw. Istota jego wyjaśnień, składanych w postępowaniu przygotowawczym sprowadzała się przy tym do twierdzeń, iż jedynie lekko „klepnął” ręką w ramię pokrzywdzonego, żeby mu „grzecznie zwrócić uwagę” i poprosić o otwarcie okna. Twierdził, iż to pokrzywdzony mu ubliżał, a kiedy udał się za nim w stronę kierowcy, aby wyjaśnić „o co chodzi” pokrzywdzony złapał go za kark i przewrócił na podłogę autobusu. Zaprzeczył przy tym, ażeby miał opluć pokrzywdzonego czy też prowokować do opisywanego zachowania. Dodał, iż w pewnym momencie jego dziewczyna M. W. podbiegła i próbowała ich rozdzielić. Wówczas pokrzywdzony odepchnął ją i uderzył ręką w brzuch. W tym momencie oskarżony – jak twierdził – wstał i uderzył go pięścią w twarz. Oskarżony dodał nadto, iż jego znajomi w omawianym czasie siedzieli z tyłu autobusu i podeszli dopiero wówczas, gdy inni pasażerowie zaczęli

krzyczeć. Było to już po całym zajściu, w którym nie braли udziału. Kiedy oskarżony im wytłumaczył „co tu zaszło” wszyscy razem odeszli na tył autobusu i czekali na przyjazd Policji (v.k. 36).

Na rozprawie oskarżony odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd, za wyjątkiem twierdzenia odnośnie uderzenia pokrzywdzonego pięścią w twarz, które koresponduje z zeznaniami R. F. (1) i treścią opinii biegłego, nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, uznając, iż zmierzają one jedynie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa.

W ocenie Sądu brak jest natomiast podstaw by kwestionować wiarygodność jasnych, spójnych i konsekwentnych relacji R. F. (1). Pokrzywdzony w toku całego postępowania logicznie opisywał przebieg zdarzenia i przestępcze działania oskarżonego. Wskazywał także na wulgarne i agresywne zachowanie oskarżonego, które inicjowało kolejno następujące zdarzenia, opisane w ustaleniach stanu faktycznego. Dodał przy tym, iż podjęte przez niego działania w postaci „obezwładnienia” oskarżonego i przewrócenia go na ziemi wynikały z obawy przed kierowaną do niego agresją. Oskarżony w tym momencie wymachiwał bowiem rękami, zapowiadał pobicie pokrzywdzonego, w czym wtórowali mu jego znajomi.

Zeznania pokrzywdzonego korespondują z relacją kierowcy autobusu M. N. (2), który w czasie składania zeznań w postępowaniu przygotowawczym jednoznacznie wskazał, iż widział jak pokrzywdzony był atakowany przez grupę osób, z którymi wcześniej doszło „do sprzeczki”. Widział, jak pokrzywdzony był uderzany pięściami w okolice głowy i po całym ciele przez trzech mężczyzn. Nie był w stanie wypowiedzieć się czy w grupie atakujących były także towarzyszące oskarżonemu dwie kobiety. Wskazać w tym miejscu należy, iż na podstawie zeznań przesłuchiwanego osó i obserwacji podczas przesłuchania na rozprawie świadka K. M. (1) należy przyjąć, iż M. N. wskazując na trzech mężczyzn miał na myśli oskarżonego, P. D. i wspomnianą K. M., którą mógł pomylić z mężczyzną. Świadek M. N. dodał także, iż dopiero stojący na przystanku policjant, tj. P. B. pomógł mu wyciągnąć pokrzywdzonego z autobusu. Po tym zamknął drzwi autobusu, wewnątrz którego pozostali sprawcy. Omawiany świadek na rozprawie nie pamiętał wprawdzie szczegółów sytuacji, co mając na uwadze datę czynów nie podważa wiarygodności opisanych jego zeznań, podtrzymał jednocześnie uprzednie twierdzenia.

Podobnie świadek zdarzenia P. B. (2), który przechodził obok przystanku spostrzegł „awanturę” w autobusie, podczas której grupa osób szarpała i uderzała jednego mężczyznę. Wymieniony słyszał także jak wykrzykiwali pod adresem atakowanego mężczyzny wulgaryzmy i ubliżali mu. Świadek podkreślił przy tym, iż w czasie kiedy wszedł do autobusu pokrzywdzony stał, zaś wspomniane osoby „doskakiwały do niego”, popychały, szarpały, zadawały mu uderzenia (v.k. 51, 167).

Relacja pokrzywdzonego jest zasadniczo zgodna także z zeznaniami funkcjonariusza Policji, przeprowadzającego interwencję na miejscu zdarzenia tj. M. Z. (2), któremu już na miejscu czynów pokrzywdzony opisał przestępcze działania oskarżonego. Świadek podał podczas pierwszego przesłuchania, że pokrzywdzony wprost wskazał na osobę oskarżonego, który go szarpał i uderzył w twarz. Świadek jednocześnie twierdził, iż z jego wiedzy wynika, iż pokrzywdzony wspominał tylko o jednym uderzeniu dokonanym przez oskarżonego, zaś pozostałe osoby miały jedynie pokrzywdzonego „atakować słownie”, wyzywać. Twierdzenie odnośnie charakteru udziału w zdarzeniu pozostałych osób, towarzyszących oskarżonemu nie pozostaje w zgodności z innymi wiarygodnymi relacjami świadków i z tych przyczyn we wskazanym zakresie Sąd czyniąc ustalenia faktyczne nie opierał się na przedmiotowej wypowiedzi świadka M. Z., która w pozostałym zakresie jest zasadniczo jasna i wiarygodna.

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych powyżej świadków albowiem są one logiczne, jasne, zasadniczo zgodne i konsekwentne.

W przedmiotowej sprawie Sąd przesłuchał także K. S., którego zeznania, z uwagi na zawarte w nich treści miały znaczenie drugorzędne.

Analiza relacji K. M. (1), A. G. (2), M. W. i P. D. (1), którzy towarzyszyli oskarżonemu i wobec których w dniu 20.10.2016r. zapadł prawomocny wyrok tut. Sądu skazujący za czyn z art. 158§1 kk (odnośnie K. M. – z art. 158§1 kk w zw. z art. 64§1 kk) popełniony na szkodę R. F. (1) prowadzi do wniosku, iż zeznania (wyjaśnienia) wymienionych zmierzają jedynie do przedstawienia oskarżonego w możliwie najlepszym świetle i stanowią dalszą realizację przyjętej przez niego linii obrony. Z tych przyczyn twierdzenia wyżej wskazanych osób nie mogły stanowić podstawy czynienia pewnych ustaleń faktycznych w sprawie. Istotne w kontekście powyższej oceny jest również, iż relacje K. M. (1), A. G. (2), M. W. i P. D. (1) nie korespondują w żaden sposób z wiarygodnymi zeznaniami świadków R. F., M. Z., P. B. czy też M. N., którzy w spójny i logiczny sposób opisywali sposób i charakter działania zarówno oskarżonego, jak i pozostałych napastników.

Mając na uwadze całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Została bowiem wykazana wiarygodnymi dowodami.

Oskarżony, w czasie i miejscu objętym zarzutem z punktu I aktu oskarżenia działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, wskazanymi powyżej osobami wziął udział w pobiciu R. F. (1) poprzez zadawanie mu uderzeń pięściami po głowie i całym ciele, i kopanie po całym ciele. Przedmiotowymi działaniami, realizowanymi wspólnie, w ramach łączącego ich porozumienia – co jest oczywiste jeśli uwzględni się czas, sposób działania i charakter czynu - sprawcy spowodowali u wymienionego obrażenia ciała w postaci zasinienia oka prawego z obrzękiem powłok i raną liniową prawego łuku brwiowego oraz ogólnych stłuczeń i bolesności. R. F. został także narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk.

Powyższe zostało potwierdzone treścią dokumentu medycznego z k.6 oraz opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej B. Z.. Biegły stwierdził charakter obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego. Wypowiedział się także odnośnie narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 157§1 kk.

Opinia biegłego jest jasna, pełna, spójna i logiczna. Nie zawiera sprzeczności. Z tych przyczyn zasługuje na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego oskarżony swoim działaniem, polegającym na w znieważaniu R. F. (1) poprzez kierowanie wobec niego wyzwisk i słów powszechnie uznanych za obelżywe, a nadto naruszenie nietykalności cielesnej R. F. (1) poprzez uderzenie go w kark i oplucie wyczerpał nadto znamiona występków z art. 216 § 1 kk oraz z art. 217 § 1 kk. Mając na uwadze okoliczności sprawy, kolejno podejmowane przez oskarżonego przestępcze działania należało przyjąć, iż czyn zarzucony mu w punkcie II aktu oskarżenia stanowił dwa odrębne przestępstwa, nie zaś jedno zachowanie popełnione w warunkach art. 11 kk. Z tych przyczyn Sąd zmienił opis i kwalifikację prawną przedmiotowych, zarzuconych oskarżonemu czynów.

Uznając oskarżonego za winnego dokonania przypisanych mu przestępstw Sąd wymierzył kary jednostkowe oraz karę łączną jak w pkt. I, II, III wyroku.

W powyższym zakresie uwzględniono charakter czynów i ich okoliczności, sposób działania oskarżonego, towarzyszącą mu agresję, działanie wspólnie z innymi osobami i na szkodę zupełnie przypadkowej osoby, która zupełnie bez powodu stała się adresatem agresji napastników, miejsce działania, a w konsekwencji ustalenie, iż oskarżony czuł się całkowicie bezkarny mimo obecności wielu osób w autobusie miejskim.

Uwzględniając zmianę przepisów, która weszła w życie w dniu 01.07.2015r. Sąd zgodnie z art. 4§ 1 kk stosował ustawę uprzednio obowiązującą jako względniejszą dla sprawy.

Nie sposób także nie zauważyć, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, co stanowi istotną okoliczność obciążającą, uwzględnioną przy wymiarze kary (k. 124-125).

Sąd nie dopatrzył się żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do jego stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów. Spełni także cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Wobec ustalenia, iż oskarżony swoim przestępczym działaniem wyrządził pokrzywdzonemu krzywdę, uwzględniając okoliczności sprawy, charakter doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, Sąd zobowiązał go do uiszczenia na rzecz R. F. (1) nawiązki w wysokości 1000 zł.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym orzeczono na podstawie przepisów powołanych w punkcie V wyroku.

Uwzględniając sytuację materialną i osobistą oskarżonego Sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz skarbu Państwa kosztów sądowych (art. 624§1 kpk).